

В номері:

ВІД ЮВІЛЕЮ
ЖОВТНЯ —
ДО ЮВІЛЕЮ
КОМСОМОЛУ

(1 стор.)

ЗНАЙДЕНО
В ПЛАНШЕТИ
ПЛЮТА

(3 стор.)

МОДА
НА БАВОВНЯНИЙ
ВИРОБИ

(4 стор.)

СУБОТНИЙ
ВИПУСК

Молодіжний
журнал
імені Д. П. ЖОВТНЯ
ІМ. Д. П. ЖОВТНЯ
ІМ. Д. П. ЖОВТНЯ

Пролетарі всіх країн, єднайтесь!

Рік видання IX. № 6 (862).

СУБОТА, 13 СІЧНЯ 1968 РОКУ.

Ціна 2 коп.

НА ЗІЗДІ БОЛГАРСЬКОГО КОМСОМОЛУ

СОФІЯ. На XI з'їзді Димитровської Комуністичної Спілки Молоді, який проходить тут, з великою увагою делегати заслухали виступ глави радянської делегації секретаря ЦК ВЛКСМ Бориса Пастухова. Від імені Ленінського комсомолу він сердечно вітав з'їзд ДКСМ. Під грім оплесків Б. Пастухов передав президії з'їзду священну ленінградську землю і пам'ятний прапор від Центрального Комітету ВЛКСМ.

(ТАРС).

ТИ ПРЕДНАВЬСЬ ДО НАШОГО ДЕВІЗУ?

ПЕРЕДОВА

ФІНІШУ, по суті, не було. Була естафета. Полудень Великого Жовтня передав її Іменинам Радянської України, яка недавно в гомоні будов, у дзвоні пісень відсвяткувала свій півстолітній ювілей. А той святковий урочистий день України передав естафету бойовому загоні молоді парослі — комсомолі республіки. Вона стає на ювілейну вахту. Нині — вахту 50-річчя Ленінського комсомолу.

В позаминулому номері «Молодого комуняра» опубліковано умови соціалістичного змагання комсомольсько-молодіжних колективів, комсомольців і молоді, первинних, міських і районних організацій на честь 50-річчя ВЛКСМ, а також звернення ініціаторів ювілейного змагання — бригади токарів Наталії Луїнос із заводу «Червона зірка», бригади механізаторів В. Моторного з Новоархангельського району, колективу комсомольсько-молодіжної ферми артілі «Правда» Знаменського району, які затвердило і схвалило бюро Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

І прекрасно, відрядно, що з ініціативою виходять ті колективи, які уклали себе звершенням добрих справ у минулому ювілейному році, які вірні бойовому комсомольському девізу «Від ювілею Жовтня — до ювілею Ленінського комсомолу». Маються на увазі не тільки три колективи, що звернулися до всіх комсомольців і молоді Кіровоградщини із закликом. Ініціатива — в кожному місті, в кожному районі, майже на кожному підприємстві і в колгоспі.

Молодий комбайнер з новоукраїнського колгоспу «Дружба» ювілейного року за великі успіхи на живучавні заводів звання кращого жінця Кіровоградщини, одержав приз «Молодого комуняра», а ліній разом з механізаторами артілі він обіцяє зібрати на гектарі по 26 центнерів зернових, 250 центнерів цукрової сировини тощо. Вже в перші дні нового року хлопці вивезли на поля близько 1000 тонн місцевих добрив, вже закінчено ремонт техніки.

Бригада Володимира Бойченка з агрегатного заводу, що завоювала звання колективу імені 50-річчя Жовтня, виступила з якісно новим починанням. Цікаві соціалістичні зобов'язання бригади електровозу № 6 Бандурівського вуглерозрізу. Дівчина Олена Кіколенко з Новоархангельського району вирішила ювілейний рік відзначити виконанням своєї п'ятирічки на літатора року раніше. Багато заходів готують, наприклад, комсомольці Голованівського району. Вони вирішили створити історію своєї організації, розпочати естафету кращих справ, організувати урочистий ювілейний прийом у комсомол, провести конкурс на кращу маршову пісню і т. д.

У кожного своя форма, але зміст у всіх один: зустріти Комсомольські Іменини звершенням доброго діла, яке служило б загальній справі комуністичного виховання радянської молоді.

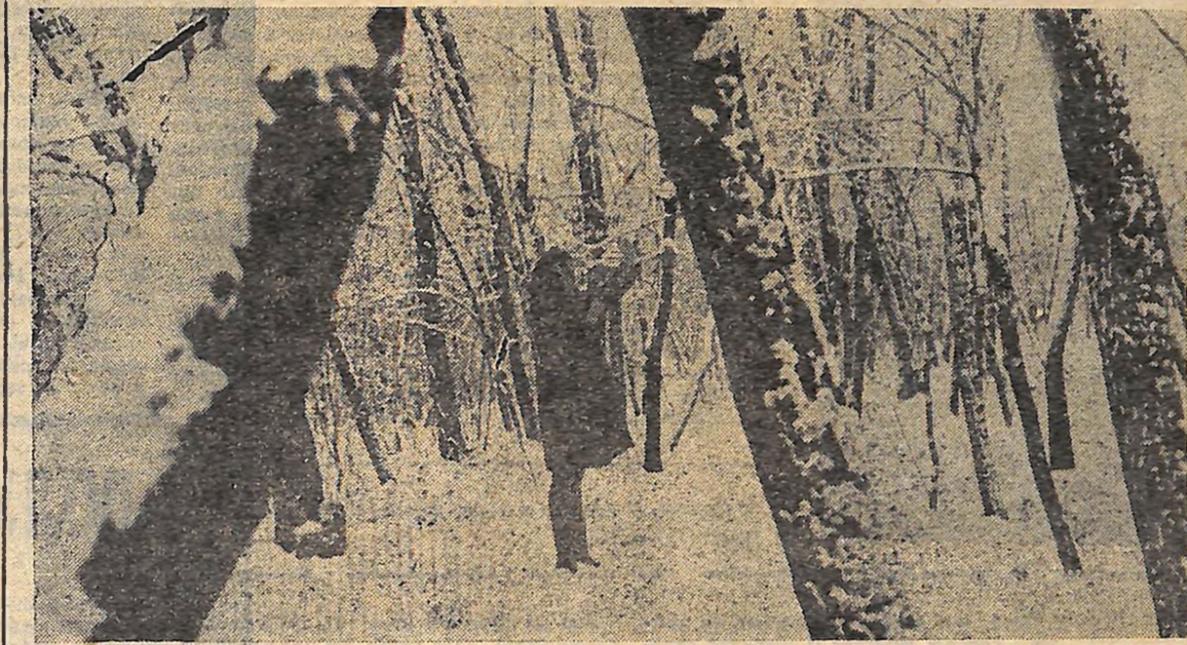
Зовсім нове, і це варто захоплення, в зобов'язаннях передових колективів. Крім високих виробничих показників, олександрійські гірники записали до них: «До ювілею кожному членові бригади — суміжну професію, помічник машиніста стане машиністом. Відпрацювати на фонд будівництва пам'ятника загиблим в боротьбі з фашизмом комсомольцям Олександрії сто годин. Шефство над двома класами школи-інтернату. Посадити алею імені Ленінського комсомолу». А хлопці з бригади В. Моторного — «Викликати на змагання кращу тракторну бригаду з братньої Башкирії. Шефство над учнівською виробничою...»

Ці факти говорять і про творче піднесення і про зростання духовного, ідейного життя молоді і комсомольців Кіровоградщини.

Міськкоми і райкоми комсомолу, комітети первинних комсомольських організацій мають уважно вивчити, донести до кожної молодої людини все те, за що вирішив боротися в ювілейному році комсомол Кіровоградщини, допомогти знайти кожному своє місце у вирішенні великих справ народу. Головне в тому, щоб не тільки словом підтримати патріотичне починання, а на ділі допомогти виконати нелегкі зобов'язання, повсюдно узагальнювати досвід кращих колективів, популяризувати сміливу ініціативу.

Ювілею Ленінського комсомолу — творіння наших рук, витвір нашої мислі, наш порив!

Юначе, дівчино! На тебе чекає наш девіз!

Засніжило,
тамедо...

Ю. ПРАЦЮКА.
(м. Кременец).

СПОВІДЬ ЮНИХ ПАТРІОТІВ

Батьківщина — це не тільки берізка біля ганку, але й уся неосяжна країна, її героїчний народ, зайнятий комуністичним будівництвом. Саме такою показана Радянська Батьківщина в творах чотирьох мільйонів учнів, які взяли участь у всесоюзному конкурсі-огляді шкільних творів, присвяченому 50-річчю Великого Жовтня.

На зустрічі з переможцями цього творчого змагання молодих авторів, яка проходила 11 січня в ЦК комсомолу, секретар ЦК ВЛКСМ Т. Куценко, вітаючи їх, відзначила, що кожен другий старшокласник країни взявся за перо, — настільки хвилює радянських юнаків тема Батьківщини.

Підбиваючи підсумки всесоюзного конкурсу, т. Куценко сказала, що автори широкі ділилися на сторінках своїх творів думками про особистий обов'язок і відповідальність, з любов'ю писали про старше покоління, чий ідейним спадкоємцем сьогоднішня молоддь вважає себе. В конкурсі-огляді знайшли також відображення ідеї дружби, братерства народів, пролетарського інтернаціоналізму.

На зустрічі з школярами прийшов міністр освіти СРСР М. О. Прокоф'єв. Відбулась дружня розмова про те, як краще організувати новий всесоюзний конкурс-огляд шкільних творів, що буде в цьому році присвячений 50-річчю Ленінського комсомолу. (Кор. ТАРС).

Зустріч

у

ЦК ВЛКСМ

Ця розповідь про ініціаторів ювілейного змагання

«Трудові подарунки — на кожному робочому місці» — бригаду Наталії ЛУПИНОС.

Закінчено зміну. Можна поділитись думками з подругою.
На фото: Валі НЕЖИВЕНКО та Клара УФІМЦЕВА (зліва направо).

ДЕСЯТЬ РІЗНИХ, ДЕСЯТЬ ОДНАКОВИХ

ДЗВЕНИТЬ морозне по-вітра, мов кришталь. Ховають в кишені руки хлопці і дівчата. Гадаєте, їм холодно? Анітрохи. І то нічого, що Віктор Білик підняв хутровий комір. Це так, для фасону. Сміється пелехата шапка Валі Неживенко, виблискуючи срібними іскрами. Сміються густі брови Каті Климчук.

— Дівчата, гляньте, — гукєє Наташа Луїнос, — Андрій додивляється вчорашній сон.
Ні, Андрій Горбунов просто замріявся, і дурно ти з нього кепкуєш, бригадире.
Гурт дівчат наздоганяє Толя Дученко.
— Доброго ранку!

(Закінчення на 2-й стор.)

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.).

Дорога до заводу у кожного різної довжини. У тих, хто живе в гуртожитку, вона коротка, а ось у Наташі — довша. А взагалі, ця дорога в декого вимірюється роками. Наприклад, Наташа Лупинос працює у своєму цеху три роки, Клара Уфимцева — два.

Розмотується дорога сніжним клубком, розмотує прозорі спомини.

— Дівчата, хто сьогодні піде до Клари?
— Всі підемо.

Дійсно, після зміни вся бригада Лупинос була у Клари Уфимцевої. Простора палата заводської лікарні відразу стала тіснішою, але світлішою від посмішок подруг. За весь час, доки дівчина хворіла, її щодня відвідували друзі. Це були чи не найкращі ліки...

Порипує весело січневий сніг. Гордовитий настрій огортає молодого бригадира. Ось зараз заговорили про її бригаду в цеху, на заводі. В цілій області вже про них почули. Якось аж боязко. Чи

то ж виправдають це довір'я. Наташа крадькома оглядається на своїх хлопців і дівчат. Такі не підведуть.

Безумовно, зобов'язання взяли високі. Але ж і дата знаменна — 50 років Ленінського комсомолу! А вони усі комсомольці. «Виконаємо, — співають думки, уста, кроки, — впорасьмо!»

Думка про те, щоб взяти високі зобов'язання до ювілею комсомолу, виникла в самій бригаді. Не було красивих жестів. Радились, по-діловому рішали. А опертись було на що: завжди працювали на совість. В минулому році перевиконували змінні норми і домоглися підвищення продуктивності праці на два проценти і в цьому підвищили її на... 6 процентів. Чи не забагато беруть на себе? «Ні, якраз по силі», — каже Наташа.

Ох і сніг! Заводське подвір'я потонуло у м'яких хвилях цього білого дива. Ось одна сніжка влучила у плече Віктора Білика і впала під ноги. Це дівчата жартують.

ДЕСЯТЬ РІЗНИХ, ДЕСЯТЬ ОДНАКОВИХ

«Бойові вони в нас, — примружує Віктор очі, — що не кажи, а хлопцям до них ще треба підтянутись. Хто бригадир? Дівчина. А комсорг? Теж дівчина. Ініціатори походів за місто, у кіно, у театр, хто? Знову дівчата...»

Біжать нагору розтягнутою гармошкою східці. Важкими крилами розходяться двері третього механоскладального цеху. Токарні верстати чекають вмілих рук.

А після зміни Клара Уфимцева і Наталія Лупинос швиденько будуть прибирати свої робочі місця і хутчіш одягатись. Адже їм треба встигнути у вечірній технікум сіль-

госпмашинобудування. А Валі Неживенко — у вечірню школу.

Анатолій Дученко поспішає сьогодні на тренування: у волейболіста скоро змагання, як і у футболіста Андрія Горбунова, що грає в збірній цеху.

Виблискують новенькі деталі. Десять пар очей уважно стежать за ними. Десять сердець стукають в ритмі з верстатами, в ритмі трудового дня.

Десять різних облич, різних характерів, різних уподобань і в той же час — десять схожих між собою. Вони подібні до руки з десятима пальцями.

В. ГОНЧАРЕНКО.

Пояснення дає керівник бригади ініціаторів Наталія ЛУПИНОС.

ПОЛУМ'Я — ПОРЯД

Ви помічали коли-небудь, як від великої свічки запалюється маленька? Спершу її вогник тріпоче неспівним блідим полум'ям. А потім вона розгоряється і починає давати світла не менше, ніж велика свічка, а іноді — навіть більше.

Багато у нас на заводі зараз розмов про бригаду токарів Наташі Лупинос. Про цю бригаду пишуть в газетах, хвалять її. І це заслужено. Комсомольці вміють добре працювати, не здаються перед невдачами і не бояться майбутніх труднощів. А це цінна рідина у молодого колективу. Я недаремно напочатку почав розмову про дві свічки: велику і малу.

У нашому цеху є хороша бригада токарів В. С. Ломакіна. Токар-комуніст працює в нас з 1952 року. Добрий організатор, недаремно він очолює бригаду. Чуйний товариш і громадський активіст. Ось основні риси, якими можна охарактеризувати передовика.

Пригадується, колись у їхній бригаді з'явився Олександр Погрібний. Молодий, без досвіду.

Ломакін взяв Сашку до себе в учні. Невдовзі із Погрібного виріс справжній токар. Коли бригаді Ломакіна присвоїли звання імені 50-річчя Великого Жовтня, Сашкові було вручено посвідчення ударника комуністичної праці.

Дружний, згуртований колектив В. С. Ломакіна до кінця 1967 року працював уже в рахунок березня наступного року. Цьому сприяли працюючі руки комуніста М. І. Козака, комсомольця М. Ковальова та інших членів бригади.

Отже, немає нічого дивного, що в нашому цеху починає розправляти крила ще один молодий, запальний колектив. Це юнаки і юнки Наташі Лупинос. Їм є по кому рівнятись, є з кого брати приклад.

Наближається комсомольський ювілей. Він запалює в кожному юному серці свій яскравий вогник. Почин бригади Лупинос — це теж вогник, який горить своїм самостійним полум'ям.

Зараз молодіжні колективи будуть підхоплювати заклик Н. Лупинос: «Трудові подарунки — 50-річчю Ленінського комсомолу». Буде чимало послідовників у червонозорівців, а ще більше — суперників по змаганню. Отже, треба нести і берегти свій вогник так, щоб його не тільки не задудло, а щоб він ще більше розгорявся.

В. ТЕРЕХОВ,
начальник третього механоскладального цеху.

ВІД ДВОХ ДО ШЕСТИ

Мені іноді задають запитання, чи зможе і справді бригада Н. Лупинос справитися з тими зобов'язаннями, що вона бере на себе.

А й дійсно! Виконувати щозміни 120 процентів норми. Боротися за економію матеріалів, підвищити продуктивність праці на 6 процентів і т. д. Це не просто. А тим більше, якщо зважити на ту обставину, що в минулому році в змаганні бригаді не враховувалась економія електроенергії, мастил тощо, а тільки норми виробітку.

Отже, стає зрозумілим, тепер молодим токарям випадає нелегкий шлях до трудової звитяги. Вони зустрінуться, можливо, з такими труднощами, з якими до цього часу не стикалися.

Але це дружний колектив, який уміє дотримувати свого слова. Чи реальні їхні зобов'язання? Цілком.

На допомогу бригаді Н. Лупинос завжди прийде НОП.

В тому році бригада Наталі добилася свого: підвищила продуктивність праці на 2 проценти. В цьому році, незважаючи на те, що взято вищі зобов'язання, я впевнена: бригада досягне своєї мети. Адже у неї вже є досвід. А головне, що члени цього колективу із справжнім комсомольським запалом беруться за цю справу. Перемога за ними.

А. БЕРЕСТОВЕНКО,
начальник економічного бюро третього механоскладального цеху заводу «Червона зірка».

ВИ КОЛИ-НЕБУДЬ наслухували розмову токарних верстатів? Звичайно, ні. Коли б вони говорили! Багато розповіли б.

Ось, наприклад, верстат Валі Неживенко. Він би міг розповісти, як дівчина рік тому вперше переступила поріг цеху і неспівно підійшла до нього. Тоді Валя проходила в нашій бригаді піврічну практику. Вона навчалася в технічному училищі № 4. Наші дівчата допомагали Валі, як могли: хто своїм досвідом, хто знаннями. За півроку практикантка настільки здружилася з нами, що почувала себе невід'ємною частиною бригади. Пригадую, коли Валю перевели в іншу бригаду, вона настільки просилася до нас, навіть плакала.

А ось верстат Клари Уфимце-

ПРО ЩО РОЗПОВІЛИ Б ВЕРСТАТИ?

вої. О, з ним зв'язані справжні історії. Спочатку верстат передував, зовсім не хотів користися дівочим рукам. І досі в бригаді згадують випадок, коли від необережності Клари ледве не скоїлось лихо. Верстат «умудрився» вмотати фартух дівчині...

Ми дали слово підтримати почин москвичів і лєнінградців про дострокове виконання третього року п'ятирічки за 10 місяців, до ювілею Ленінського комсомолу. П'ятирічний план виконати за 4

роки і 4 місяці до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Пообіцяли ми зекономити ріжучого інструменту на 200 карбованців, випустити продукцію тільки якісну.

Можливо, раніше наша молодь цехова і не чула про Героя Радянського Союзу А. А. Антонова. Але тепер вони його знають. Адже віднині Антон Антонович вважається повноправним членом нашого колективу. І ніні верстат з гордістю виконуватимуть завдання виховання комсомольської організації нашого заводу.

Прислухайтесь до наших верстатів. Вони ще можуть співати.

Н. ЛУПИНОС,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади комуністичної праці ім. 50-річчя Радянської влади.

Подвір'я орденоносного заводу. Бригада у своїй більшості (зліва направо): В. НЕЖИВЕНКО, К. КЛИМЧУК, А. ГОРБУНОВ, Н. ЛУПИНОС, А. ДУЧЕНКО та К. УФИМЦЕВА.
Фото В. КОВПАКА.

СЕРПЕНЬ 1943 року. Нестерпно палить сонце. Сильні вибухи шматують землю. Плачуть прозорим соком зранені берізки біля села Мохового, що на Орловщині. Кружляють у смертельному вихорі чотири радянські літаки і чотирнадцять «мессершмітів». Фашисти будь-якою ціною хочуть розправитися з відважними сміливцями.

Закрутився в небі живий клубок. І ось уже один із фашистських стержнів, залишаючи за собою довгий шлейф диму, полетів до землі. Чотири ворожих винищувачі буквально схопили в кільце наш «ЯК». Здається, не вистояти сміливцю. Та ось йому на допомогу поспішає той, який примусив фашистського «мессера» приземлитися.

Йому на кілька секунд вдається відвернути увагу ворога, проте себе берегти вже не може: полум'я охоплює підбиту машину. Палаючий літак стрілою вривався в землю.

Минули роки. На місці загибелі «ЯКА» люди поставили пам'ятник невідомому герою, який ціною свого життя врятував товариша. Але хто він, звідки? Все це залишалось загадкою, бо останків льотчика не знайшли.

В 1959 році сільські комсомольці почали розкопки на місці, де впав літак. Їм хотілося більше знати про відважного воїна. Після багатьох днів розшуків лезо лопати наткнулось на обломки кабіни пілота. Обережно піднімали юнаки кожну деталь. Знайшовся планшет з картою центральної частини України. З хвилюванням розглядали хлопці і дівчата фотографію старшого лейтенанта з

орденами Леніна і Бойового Червоного Прапора на грудях. Тут же лежали листи, вирізки з газети «Доблесть» з портретом героя. Це був Петро Семенович Шемендюк.

Один із учасників розкопок, колишній офіцер морської авіації, вчитель Моховської школи Г. Д. Ададуров звернув увагу на таку деталь: в кабіні не виявилося ні парашута, ні останків льотчика. Це наводило на роздуми: коли так, то, можливо, герой живий? Ададуров звернувся в газету «Правда» з проською допомогти дізнатися про долю повітряного богатиря. Не відразу в Мохово на-

В. САНДУЛ,
радіожурналіст

ІДУ НА ВОГОНЬ

дійшла радісна звістка: Герой Радянського Союзу П. С. Шемендюк живий! ...У 1933 році після закінчення Одеської школи фабрично-заводського навчання Петро Шемендюк трудився на будівництві другої черги міської електростанції. Про трудові успіхи керованої ним молодіжної бригади знали в місті всі. Колектив було занесено до обласної Дошки пошани. Взимку наступного року одесити тепло випроводжали добровольців на будівництво Комсомольська-на-Амурі. Серед них був і Петро.

Працював теслярем. Це була на той час найпоширеніша професія. Нелегко довелось хлопцеві: вдарили люті морози, а в бараках — холоднеччя. Інколи снігом їх заносило під самісінький дах. Разом з холодом прийшла цинга.

— Що будемо робити, Петре? — питали товариші.

— Витримасмо, — сказав, хоч самого вже хитало.

Теплі руки друзів допомогли видужати. Коли вперше весною він вийшов на вулицю, то подивився на небо. Яким воно було голубим і чистим. Низько над тайгою пролетів літак.

(Закінчення буде).

П. С. ШЕМЕНДЮК.

ПЕРЕРВА. Пухкий сніжок вибілів шкільне подвір'я, осідає на хлопчачих шапках, зазирає за коміри. Гамірно і весело.

Гурт школярів щось жваво обговорює. Боряс по-дорослому прислухається.

— Мені батько лижів купив.

— Зате мій візьме мене на рибалку...

— Так твій же не рідний.

— Рідний!.. Кращий, ніж рідний!

Хлопчина аж кулачки стискає, ображений за батька.

Борисові батько не купив нічого. І на рибалку не візьме, і не покаже на конях. Він навіть не помічає сина на вулиці. Бо покинув. Його, сестричку Ніну і маму. Тепер він батькові — чужий.

А батько сьогодні на весіллі. Завзято розтягує міхи. Старається: може ж накинуть молоді ще карбованець — другий.

СЕЛО прокидається з півнями. У вікнах засвічуються вогнічки, люди готуються до трудового дня.

Михайло Борисович ліниво потягується. Сьогодні він знову не піде на роботу. Хто ж їм буде дарма працювати? Все одно втрахають їй. А тут грошечки чисті.

Пограв — і п'ять, десять карбо-

ло б. Є такий фонд. Але ж не було від них заяви, — пояснює директор школи Михайло Васильович Савченко.

В селі, де кожен знає про іншого, що в того на обід, треба писати заяву! Не дивно вам, Михайле Васильовичу?

Ні Нінішому класному керівникові М. Г. Приймає, ні класоводу четвертого класу Г. М. Філіпенку чомусь не спало на думку, що жінка, яка більше десяти років відмовляла собі багато в чому, самотужки виховуючи двох дітей, не прийде просити допомоги.

І не лише нестатки притічують зараз Ніну Антонівну. Як і кожна мати, вона прагне зростити своїх дітей справжніми людьми.

Розмови про чоловіка серед односельчан, власний приклад неро-

ЧУЖИЙ

ванців у кишені. Та й поїсти і пити не відмовляють.

Табельниці Мотря Сіденко гортає книгу Михайло Борисович Комар? В лютому — дев'ять, в жовтні — п'ятнадцять, в листопаді — сім. Це кількість виходів на роботу.

— Ледар, — вперено і категорично сказав про нього секретар партійної організації колгоспу Григорій Григорович Галасюк, — Став би на постійну роботу — хіба такі гроші заробляв би?

— А пропонували йому таку роботу?

— Пропонували, та де там. А примусити... — Григорій Григорович якось непевно розводить руками.

— Приходила Ніна Антонівна, скаржилася, що мало платять на дітей, — не вже секретар сільради Нестор Лазарович Левницький.

— І наслідки?

— А що ми? Є суд, хай туди і звертається.

Борис і Ніна ходять в школі сумні. Вчителі не помічають, а якщо й помічають, не надають значення. Мало що буває з дітьми?

— Одягнені вони непогано. Допомога з боку школи? Можна бу-

бі-батька негативно впливають на Бориса й Ніну.

Турбота про виховання дітей все більше стає зараз не лише справою батьків, а всієї громадськості. Зустріч з ветеранами революції і воєн, з героями праці виховують у школярів повагу до героїчного минулого батьків, до людей праці. Та все ж зустрічі ці відбуваються кілька разів на рік, а вчинки батька — перед очима Бориса і Ніни кожного дня.

Це, здавалось би, повинне було схвильовати і школу, і правління колгоспу, і, мабуть, найбільше місцеву владу — сільраду. Однак ні директор школи, ні правління колгоспу, ні сільська Рада не почувують і краплини моральної вини за долю двох дітей — четвертокласника Бориса і семикласниці Ніни.

А їм же йти в життя. Невже все залишиться так, як і раніше?

В. ШАРІЯ,
спецкор «Молодого комунара».

с. Цвітне
Олександрівського району.

Мама працювала в колгоспі, а тепер захворіла. Тривожно переглядає одяг Бориса і Ніни. Рустуть, як з води. Он синові треба б пальто нове. Прикидає, де взяти грошей. Зітхає.

«А від батька одержуємо два — три карбованці на місяць», — пишуть Ніна і Борис в листі до редакції.

... Батько підкидає Бориса до стелі і сміється. Його щока трохи колеться, та це нічого. Навіть приємно. Мама порається по господарству і теж посміхається. Тоді Борис любив батька.

А потім...

Мати стояла біля стіни біда і щось схвильовано говорила батькові. А він збирав речі.

— Проживи без мене, — процідив кризь зуби.

Грюкнув дверима. Відтоді в хаті не з'являвся.

«Зате мій візьме мене на рибалку...» А мій не візьме. Бо він — вже не мій.

Борисові боляче. Не хочеться вірити, що в нього немає батька. Адже ось він, живий, ходить по селу.

Від редакції: Шановний тов. Заніздра. Як повідомив нас начальник Кировградського телестудіо Я. Л. Рапонорт, телевизор Вам буде встановлено негайно.

ШАЛЕНИЙ СВІТ

ЧИ ВАРТО ОДРУЖУВАТИСЬ?

60 процентів населення Венесуели — діти і молодь віком до 21 року. Чим живе ця переважна більшість венесуельського народу? Що несе їй новий рік?

Життя молоді Венесуели, як і всього народу цієї потенційно багатой латиноамериканської країни, визначається її економічною залежністю від американського імперіалізму. Промисловість країни розвивається слабо, трудящі не забезпечені роботою, у молоді дуже обмежені можливості активної діяльності. Це стосується не тільки молодих венесуельців, що не мають освіти і спеціальності. Ті, хто закінчує учебні заклади, зустрічаються з аналогічними проблемами. Сотні молодих адвокатів, економістів, лікарів, інженерів і інших спеціалістів є безробітними і одержують надто низьку зарплату, виконуючи некваліфіковану роботу, яку з трудом доводиться знайти.

Але проблема одержання роботи і спеціальності — не єдина проблема, що хвилює молоді.

Важко до мук впрішуться і питання зі створенням сім'ї. Тисячі молодих пар, бажачи вступити в шлюб, часто не мають можливості створити сім'ю. Щоб прогудувати дітей, треба мати роботу. А якщо хлопця і повезло і він працює, то трапляються інші перешкоди — великі витрати на житло, придбання домашнього майна і т. д. Саме цим пояснюється катастрофічно низьке згідно статистичних даних — число влаштованих шлюбів.

У молоді Венесуели немає можливостей для розвитку. В країні дуже мало спортивних майданчиків і споруд, які могли б стимулювати заняття спортом. В Венесуелі фактично не існує масового спорту. Що стосується молодіжних бібліотек, культурних і наукових центрів, то тут картина ще більш сумна.

Прогресивні молодіжні організації Венесуели, частково студентські, неодноразово виступали з тривожними заявами про гострі проблеми безробіття, про нестачу учбових закладів, спортивних споруд і культурних центрів. Ці організації вимагають покласти край залежності країни від імперіалізму, виділяти із державного бюджету значні кошти на потреби освіти і забезпечити роботою венесуельську молоді.

Сервандо ГАРСІА ПОНСЕ,
кореспондент ТАРС.

Каракас.

КІЛЬЦЕ СМЕРТІ

Ці зміжки, опубліковані в журналі «Бунте Ілюстрате» (ФРН), розповідають про драматичний випадок під час змагань на Кубок Ейфеля на автодромі Нюрбургринг, де кожного року гинуть спортсмени. Громадськість не раз вимагала закрити цього автодрому з його небезпечними трасами і віражами, але змагання на цьому продовжуються. Незважаючи на загибелі своїх товаришів, гонщики йдуть на ризик в гонитві за великими призами.

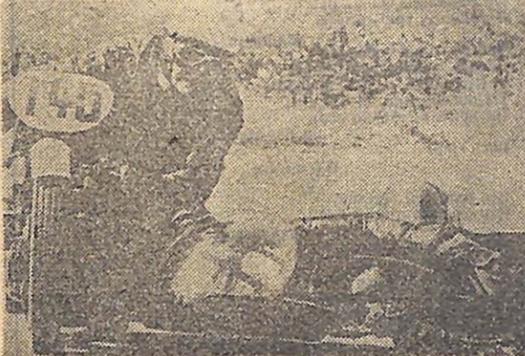
Що ж сталося цього разу?

Гонщик Франк-Дітер Лінарц і Ганс-Ріхард Хохофф вїзля на мотоциклі з швидкістю біля 200 кілометрів на годину. Вони вважалися фаворитами гонки і розраховували одержати великий грошовий приз.

На віражі Хохофф — валарник Лінарца — майже вилетів з машини (див. зміжок), намагаччись втримати її в поворі і в рівновазі.

Бодій Лінарц, відчувши, що мотоцикл втрапив керування і катастрофа неминува, намагався знизити швидкість. Але було пізно — мотоцикл врізався в стіну. Глядачі побачили ударни машини і тіла гонщиків, що летіли в повітрі (див. зміжок).

Лінарц одержав важке пошкодження хребта і навряд чи коли-небудь зможе знову сісти за кермо мотоцикла. Його напарник відбувся більш легкими травмами і опіками. Нюрбургринг дебаваю до своїх жертв повд, а організатори гонки поклали в свою кишеню великий куш. (АФН).

ЛИСТУВАННЯ „МОЛОДОГО КОМУНАРА“

Дорога редакція! Велика радість прийшла нещодавно в нашу сім'ю. Ми одержали квартиру в новому будинку в районі дослідної станції.

Подали заяву в телеательє, щоб нам встановили телевизор. Спасибі працівникам ательє, відгукнулися оперативно. Вже 1 листопада минулого року взяли з нас 11 карбованців 90 копійок за установку, провід і антену.

Все було б добре, але... встановлюють вони телевизор і до цього часу.

В. ЗАНІЗДРА,

робітник агрегатного заводу.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Шановний тов. Заніздра. Як повідомив нас начальник Кировградського телестудіо Я. Л. Рапонорт, телевизор Вам буде встановлено негайно.

НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

Цю пісню просили надрукувати десятикласниця В. Яценко з села Рошаківки Бобринецького району, А. Однова з міста Знамянки, Н. Краченко з села Любомирки Добровеличківського району.

ТРИ МИНУТЫ МОЛЧАННЯ

Музика О. Фельшмана Слова Н. Олева

Музична партитура з нотами та текстом пісні «Три минути молчання».

Текст пісні:
Есть на море закон,
Тот закон продиктован
Замрзає моряки вомариний
Три минути молчання!
Три минути молчання!
Три минути для тих, хто
стихней еражені
Вривсь в:
SOS — пусть летит
через все расстояния.
SOS — через штормы,
тайфуны и снег.
Значит, гибнет корабль, если
в это минуты молчания
Вышел в эфир человек.
2.
Но однажды, лишь раз,
В тишину, три минуты
хранящую,
Чей-то голос ворвался
Словом молчаливый эфир:
— Это я, я люблю тебя!
Ты поверь мне, любимая!
Он кричал, словно звал
на подмогу
Весь мир!
Вривсь.
3.
Все радости земны,
Кто слышал этот голос
Возвраще в журналы
Ме лосмели вписать,
Ведь во даром же созданы
Три минуты молчания!
И любовь, как корабль, —
Ее надо спасать.
Вривсь.

ВУЛИЦЯ Леніна живе буденним ритмом. Біля афіш юряться студенти і учні, Ляпаті спіжники весело кружляють над головами перехожих, не знаючи куди краще сісти: на поса, чи на вії. Словом, звичайний січневий день.
І тільки новий магазин «Трикотаж» дивляться на людей величними, адимованими вікнами вітрин. Магазин народився в останній день грудня і тому вважає свій вік цілком солідним. А вже зараз 1968 рік. В середині — світло від модерних люстр і мнлих посмішок продавщиць.
— Дівчата, — підморгнула другом Світлана Чумакова, — до нас у гості прийшов дід Мороз.
Дійсно, біля прилавку тупцював справжній дід Мороз. Він кахикнув і вчливо заштан:
— У вас не знайдуться рукавички для моєї Снігурочки?
— Будь ласка, — Світлана подала м'які,

СНІГУРКИ З «ТРИКОТАЖУ»

Репортаж з новорічною оїйовою особою

тендітні рукавички, які «самі на руки просяться».
— А панчохи теплі? — хитро запитав, скося поглядаючи на різнокольорові стоси.
— Вибірайте.
Від шкарпетко-панчічного відділу напрямкував до жіночого.
— Добрий день вам, любі дівчатка! З новим щастям вас! А чи не знайдеться у вас чого для моєї Снігурочки?
— Ось чудовий вовняний костюм, — пропонує завідилом Надія Петрівна Салімонова.
— Гарний, гарний, — прищокнув, оглядаючи розпашілані дівчат, — і скільки ж вас врасуть працює тут за прилавком?
— Шість чоловік, — чує від Людмили Колісенко, — а Надія Петрівна — наш завідилом.
— Діду, ходіть до нас! Хіба ви в нас нічого не купите? — блиснула світлою посмішкою завідувача дитячим відділом Алла Хорольська.
Кашнув очима, підняв густі сніг брови і поглянув на полиці, де лежало дитяче обрання.
— А чому ж? Куплю, обов'язково; — дід Мороз рішуче поліз за гаманцем, — для Нового року куплю цей костюмчик, — тильну рукавицею на баристий вовняний ансамбль із штанив і сорочки.
— Він же для нього буде завеликий, — посмінулася продавщиця.
— Ну що ти, дівчино, хоч Новому року немає й північця, проте він уже виріс — ого-го! — і дід Мороз поклав подарунок у торбу...
Покупець у пелюхатому кошулі внавився надзвичайно цікавою особою. Тому не дивно, що він звернувся до молодого директора магазину А. В. Бризман із запитанням:

Бригада А. Хорольської (зліва направо): А. ХОРОЛЬСЬКА, В. ШУЛЕШКО, В. ТКАЧЕНКО та З. МОГИЛЬОВА.

— Скажіть, будь ласка, і багато снігурочок обслуговує ваш магазин?
— Двадцять три. Переважно — молодь. Дівчата навчають у технікумах, вузах...
— А як горіла? Чи, може, там добре обслуговуєте ви тілкі дідів Морозів, щоб вони, бува, вас не заморозили?
— Судіть самі. В день відкриття магазину один тілкий жіночий відділ продав товарів на дванадцять тисяч карбованців. А щодо обслуговування, то ось...
Алла Василівна розгортає книгу відгуків, в якій уже густо списані сторінки подяками і щирими побажаннями.
У піднесеному настрої залишав дід Кіровоградський магазин № 10. Вслід йому дивились зеленими очима піжні коїти у маленьких горщикках.
А надворі спіжнить. Люди поспішають вулицею, і рідко хто проходить мимо нового спеціалізованого магазину «Трикотаж», щоб не зайти всередину. А вже в ньому вибирає подарунки сам дід Мороз. О, він знає тепер, де їх можна придбати.

В. ВАСИЛЕНКО.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
СУБОТА, 13 СІЧНЯ. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — «З днів народження». Музично-розважальна програма. (М). 10.30 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (М). 11.00 — На допомогу театральній самодіяльності. Зустріч з майстрами театру. (М). 12.00 — «Кортис». Художній фільм. (К). 13.30 — Дні дітей. Повторіна ялинка. Передача з Лукивців. 16.45 — Теленовіни. (М). 17.00 — «День без числа». Телесфільм. (К). 17.30 — Суботній репортаж. (К). 18.00 — Літосне піснїку. «Рік 1958-й». Телесфільм. (М). 19.00 — «КВН-68». (М). 20.30 — «На меридапах України». (К). 21.00 — 1 Шток — «Стара дівка». Спектакль Одеського російського драматичного театру ім. А. Іванова.

НЕДІЛЯ, 14 СІЧНЯ. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для школярів. (М). 9.15 — «Вудильник». (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — Для школярів. «В деякому дарстві». Телесфільм. (М). 11.00 — Для юнацтва. «Шукачі». (М). 12.00 — «Гобі, юність». (М). 12.30 — Конкурс переможців конкурсу ім. Андрєва. (Ленінград). 15.30 — «ТЕК-68». (К). 16.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Танк на п'єдесталі». (Мисськ). 16.30 — Музичний кіоск. (М). 17.00 — «Храм Сатурна». Телесфільм. (К). 17.20 — Музична передача. (К). 18.00 — Літосне піснїку. «Рік 1959-й». Телесфільм. (М). 19.00 — Літературний театр «Що таке любов?». (К). 19.30 — Теленовіни. (М). 19.45 — «Нага пастушка». Художній фільм. (К). 21.30 — «Камертон доброго настрою». (Львів).

ПОНЕДІЛОК, 15 СІЧНЯ. Перша програма. 16.30 — Республіканська школа юних математиків. (К). 17.30 — «Здоров'я». Теленовіни. (Одеса). 17.30 — Телесвіт. (К). 18.00 — Для школярів. Телесенство «Почерп». (Свердловськ). 18.30 — Для студентів шкільно-осередково-ліцейного Інституту Кіровоградського художнього мистецтва. Друга революція в Росії. Передача друга. (М). 19.00 — Наша прем'єра. Ю. Шербак «Як на віші». Телеспектакль. (Харків). 20.15 — Музичний антракт. (М). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Добрий вечір, хлібороб». (Донецьк). 22.15 — Молодіжний клуб «Прометей». (К). 22.35 — Естрадний концерт.

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ
НЕДІЛЯ, 14 СІЧНЯ. 9.00 — Гімнастика для школярів. (М). 9.15 — «Вудильник». (М). 9.45 — Англійська мова для малят. 10.15 — О. Любимова — «Ододі-трава». Спектакль. 12.00 — «Тобі, юність». (М). 12.30 — Конкурс переможців конкурсу ім. Андрєва. (Ленінград). 13.00 — На екрані фільми — лауреати II Всесоюзного фестивалю телевізійних фільмів. (М). 13.30 — Телевізійний журнал «Для вас, жінки». (Краснодар). 16.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 16.30 — «Музичний кіоск». (М). 17.00 — Передача в Одесі. 18.00 — Літосне піснїку. «Рік 1959-й». Телевізійний фільм. (М). 19.00 — «Струм і палітур». Камерний концерт. (Сочі). 19.30 — Телевізійні новини. (М). 19.45 — Документальний фільм. 20.45 — «Сім днів». Микитрошівська програма. (М). 21.30 — «Камертон доброго настрою». (Львів). 22.00 — Художній фільм «Понеділок — важкий день».

ТРИРІЧКА КРОКУВАТИМЕ ДАЛІ

Наш кореспондент звернувся до голови обласної громадської комісії по спортивних спорудах В. БЕЗУХОВА і попросив його розповісти про підсумки комсомольсько-молодіжної трирічки будівництва спортивних споруд і майданчиків.
Запитання: Вікторе Андрійовичу, що зроблено молодими кіровоградцями за ці три роки для поліпшення матеріальної спортивної бази?
Серед спортсменів підприємств, колгоспів, шкіл можна почути: «Цей спортивний майданчик будували ми». Приємно легкоатлетам, волейболістам, тенісистам на своєму майданчику одержувати перемоги, встановлювати рекорди. Вони не

скаржились на відсутність спортивної бази, а, порадившись, вирішили збудувати своїми силами і тенісні корти, і футбольні поля, і ями для стрибків. Ім охоче йшли назустріч комітеги профспілки, правління колгоспів, дирекція шкіл. Юним ентузіастам виділяли кошти і будівельний матеріал.
За цей час в області збудовано 186 комплексних майданчиків, 230 футбольних полів, 265 баскетбольних майданчиків, одна водна станція, 731 волейбольний майданчик та інші спортивні споруди. Введено в дію один з найбільших в області спортивних залів — спортзал у Знамянці, спортивні зали профтехучілища № 6 в Кіровограді, в Улянівці, Бобринці. За три роки прибудовано, а також введено в дію в нових приміщеннях шкіль області 114 спортзалів.
За підсумками комсомольсько-молодіжної трирічки перше місце дісталось кіровоградцям.
Проте окремим районам похвалитись нічим. Якщо вам доведеться побачити

одиноку штангу на футбольному полі, або хлопчаків, які ганяють м'яч на вулиці, так і знайте, тут до спорудження спортивних споруд підійшли формально, далі складання ілнів на папері не пішли. Так, в Гайворонському районі замість запланованих 45 баскетбольних майданчиків побудовано лише 6. Маловишківському районі запланували аж 196 (!) волейбольних, а збудовано лише 9.
Ще повільно проходить в області реконструкція спортивних майданчиків. В десяти районах за цей час не було реконструйовано жодної.
Запитання: Яким чином вирішується будівництво спортивних залів при клубах і будинках культур?
В Постанові ЦК КПРС і Раді Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому розвитку фізичної культури і спорту в країні» вказується, що будівництво клубів має вестись із спорудженням у них спортивних залів. В області до цього часу більшість сільських клубів будується за старими типовими проектами. Із 66,

які зараз споруджуються, лише 25 будуються із спортивними залами. Обласному відділу в справах будівництва та архітектури слід встановити суворий контроль за додержанням вимог, про які говориться в Постанові.
Запитання: Які плани обласної комісії по спортивних спорудах на майбутнє?
Особливої уваги заслуговує стан спортивного будівництва в школах. З метою створення необхідних умов для реалізації Постанови Партії та Уряду, колегія Міністерства освіти СРСР та президія центральної ради Союзу спортивних товариств і організацій затвердили перелік спортивних майданчиків, які повинні бути обладнані в кожній школі.
Комсомольсько-молодіжна трирічка фінішувала. Вона сприяла поліпшенню спортивної бази, масовому фізкультурному і спортивному рухоні. Вона передає естафету наступній трирічці, призначає 50-річчю ВЛКСМ і 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
м. Кіровоград, вул. Пучачарського, 36.
Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

МОЛОДОП КОМУНАР — орган Кіровоградського обкомів ЛКСМУ г. Кіровоград.

ПОГОДА
13 січня вдень слід чекати хмарність, місцями — сніг, хуртовина. Вітер північно-східний, сильний, часом дуже сильний.
Температура повітря — мінус 6-10, по місту — мінус 6-8 градусів.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.
Редактор В. ПОГРІБНИЙ.